

РЕШЕНИЕ

№ 895

гр. София, 23.02.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

СОФИЙСКИ ГРАДСКИ СЪД, ВЪЗЗ. II-Б СЪСТАВ, в публично заседание на шести февруари през две хиляди двадесет и трета година в следния състав:

Председател: Любомир Василев

Членове: Темислав М. Д.
Виктория М. Станиславова

при участието на секретаря Донка М. Шулева
като разгледа докладваното от Виктория М. Станиславова Въззивно гражданско дело № 20221100506750 по описа за 2022 година

Производството е по реда на чл. 258 и сл. ГПК.

С Решение № 20023102/21.03.2022 г., постановено по гр. д. № 59514/2020 г. по описа на Софийски районен съд, III Гражданско отделение, 155 състав, е признато за установено по предявените по реда на чл. 422, ал. 1 ГПК от „Топлофикация София“ ЕАД срещу В. Д. В. обективно, кумулативно съединени иски с правно основание чл. 79, ал. 1, пр. 1 ЗЗД и чл. 86, ал. 1 ЗЗД, че В. Д. В. дължи на „Топлофикация София“ ЕАД следните суми: 1./ **1 268,90 лева** – главница, представляваща стойността на незаплатена топлинна енергия за периода от месец юни 2017 г. до месец април 2019 г., ведно със законната лихва върху тази сума, считано от 21.07.2020 г. до окончателното изплащане, като искът е отхвърлен за разликата над сумата от 1 268,90 лева до пълния предявен размер от 1 588,66 лева, както и за периода от месец май 2016 г. до месец май 2017 г., като погасен по давност; 2./ **126,50 лева** – лихва за забава за периода от 15.09.2017 г. до 10.07.2020 г., като искът е отхвърлен за разликата над сумата от 126,50 лева до пълния предявен размер от 234,13 лева. С първоинстанционното решение са отхвърлени предявените по реда на чл. 422, ал. 1 ГПК от „Топлофикация София“ ЕАД срещу В. Д. В. иски с правно основание чл. 79, ал. 1, пр. 1 ЗЗД и чл. 86, ал. 1 ЗЗД за сумата в размер на **60,79 лева** – главница за дялово разпределение, дължима за периода от месец март 2017 г. до месец април 2019 г., както и за сумата в размер на **12,49 лева** – лихва за забава за периода от 01.05.2017 г. до 10.07.2020 г.

На основание чл. 78, ал. 1 ГПК ответникът В. Д. В. е осъден да заплати на ищеца „Топлофикация София“ ЕАД сумата от 65,70 лева – разноски в заповедното производство, и сумата от 506,68 лева – разноски в исковото производство, съобразно уважената част от исковите.

Решението е постановено при участието на трето лице – помагач на страната на ищеца – „Техем Сървисис“ ЕООД, и трето лице – помагач на страната на ответника – Ц. Ч. С..

Срещу първоинстанционното съдебно решение в частта, в която са уважени предявените иски, е депозирана въззивна жалба от ответника В. Д. В.. Излагат се оплаквания за неправилност на решението в обжалваната част. Поддържа се, че по делото не е било доказано съществуването на договорно правоотношение между ищцовото дружество

и ответника с предмет доставяне на топлинна енергия до процесния имот с оглед липсата на ангажирани по делото доказателства за това – писмен договор между страните или други доказателства, удостоверяващи качеството на ответника на „клиент“ на топлинна енергия по смисъла на чл. 153, ал. 1 ЗЕ и § 1, т. 42 от Допълнителните разпоредби на ЗЕ. Сочи се, че своевременно – в срока по чл. 131 ГПК, ответникът е възразил, че не е изключителен собственик на апартамент № 14, тъй като той е придобит в режим на съпругеска имуществена общност от него и съпругата му – А.В. В.а. Оспорва се като недоказано твърдението на ищеца, че процесният имот е присъединен към абонатна станция на „Топлофикация София“ ЕАД. Сочи се допуснато от СРС нарушение на нормата на чл. 410, ал. 3 ГПК. При тези аргументи се моли за отмяна на първоинстанционното решение в обжалваната част.

В срока по чл. 263, ал. 1 ГПК насрещната страна – Топлофикация София“ ЕАД, чрез юрисконсулт Р.П., е депозирала писмен отговор на въззивната жалба. Счита за неоснователни изложените във въззивната жалба доводи и моли за потвърждаване на решението на Софийски районен съд в обжалваната от ответника част. Претендира разноски пред въззивната инстанция.

Срещу първоинстанционното съдебно решение в частта, в която са отхвърлени претенциите за дялово разпределение и за лихва върху главницата за дялово разпределение, е депозирана въззивна жалба от ищеца „Топлофикация София“ ЕАД, чрез юрисконсулт Р.П.. Излагат се оплаквания за неправилност на решението в тази част. Оспорват се изводите на Софийски районен съд относно липса на материалноправна легитимация на „Топлофикация София“ ЕАД да претендира цената на услугата за дялово разпределение, като се сочи, че същата произтича от разпоредбата на чл. 22, ал. 2 от Общите условия на дружеството – ищец. Моли се за отмяна на решението в обжалваната част и уважаване на заявените претенции за дялово разпределение. Претендират се разноски пред въззивната инстанция.

В срока по чл. 263, ал. 1 ГПК ответната страна – В. Д. В., не е изразил становище по депозираната въззивна жалба.

В срока по чл. 263, ал. 1 ГПК третите лица – помагачи – „Техем Сървисис“ ЕООД и Ц. Ч. С., не са изразили становище по депозираните въззивни жалби.

Първоинстанционното решение е влязло в сила като необжалвано в частите, в които са отхвърлени предявените по реда на чл. 422, ал. 1 ГПК от „Топлофикация София“ ЕАД срещу В. Д. В. искове с правно основание чл. 79, ал. 1, пр. 1 ЗЗД и чл. 86, ал. 1 ЗЗД за разликата над сумата от 1 268,90 лева до пълния претендиран размер от 1 588,66 лева – главница, представляваща доставена до процесния имот ТЕ, както и за разликата над сумата от 126,50 лева до пълния претендиран размер от 234,13 лева – лихва за забава върху главницата за ТЕ.

Софийският градски съд, Гражданско отделение, II Б въззивен състав, като прецени събраните по делото доказателства и взе предвид наведените във въззивните жалби пороци на атакувания съдебен акт, намира, че фактическата обстановка се установява така както е изложена от първоинстанционния съд. Пред въззивната инстанция не са ангажирани нови доказателства по смисъла на чл. 266, ал. 2 и ал. 3 ГПК, които да променят така приетата за установена от районния съд фактическа обстановка. В тази връзка в мотивите на настоящия съдебен акт не следва да се преповтарят отново събраните в първата инстанция доказателства, които са обсъдени правилно, като са преценени релевантните за спора факти и обстоятелства.

Предвид възприемането на установената от СРС фактическа обстановка, въззивният съд достигна до следните правни изводи:

Воззивните жалби са подадени в срока по чл. 259, ал. 1 ГПК, изхождат от лица с правен интерес, срещу подлежащ на инстанционен контрол съдебен акт, поради което са процесуално допустими.

Съгласно разпоредбата на чл. 269 ГПК въззивният съд се произнася служебно по валидността на решението, а по допустимостта – в обжалваната му част, като по останалите въпроси е ограничен от посоченото в жалбата, с изключение на случаите, когато следва да приложи императивна материалноправна норма, както и когато следи служебно за интереса на някоя от страните – съгласно задължителните указания, дадени в т. 1 от ТР № 1 от 09.12.2013 г. по т. д. № 1/2013 г. по описа на ОСГТК на ВКС.

При служебна проверка въззивният съд установи, че първоинстанционното решение е валидно и допустимо. Не се констатира допуснати от Софийски районен съд нарушения на

императивни материалноправни или процесуалноправни норми при неговото постановяване.

Във връзка с оплакванията относно неговата правилност, настоящият състав намира следното:

Предявени са за разглеждане по реда на чл. 422, ал. 1 ГПК обективно, кумулативно съединени искиве с правно основание чл. 79, ал. 1, пр. 1 ЗЗД, вр. чл. 150 ЗЕ, вр. чл. 153 ЗЕ и чл. 86, ал. 1 ЗЗД.

Правилно е прието от районния съд, че според нормата на чл. 154, ал. 1 ГПК в доказателствена тежест на ищеца е да установи при условията на пълно и главно доказване следните кумулативни предпоставки на предявените претенции: възникването, съществуването, изискуемостта и размера на претендираните от него вземания, т. е. наличието на договорно правоотношение между топлопреносното предприятие и ответника като потребител за продажба на топлинна енергия през процесния период; доставянето от ищеца и използването от ответника на претендираното количество топлинна енергия; стойността на доставената и потребена топлинна енергия и изискуемостта на вземането.

По въззивната жалба на ответника:

Между страните по делото и на етапа на въззивното производство /с оглед изричното възражение на ответната страна, обективизирано във въззивната жалба/ е налице спор относно обстоятелството, свързано с установяване качеството „клиент“ на топлинна енергия за битови нужди. Ето защо, въззивният съд е надлежно сезиран и дължи произнасяне по този спорен факт от значение за решаване на делото /чл. 153 ГПК/.

Съгласно чл. 153, ал. 1 ЗЕ всички собственици и титуляри на вещно право на ползване в сграда – етажна собственост, присъединени към абонатна станция или към нейно самостоятелно отклонение, са потребители на топлинна енергия и са длъжни да монтират средства за дялово разпределение по чл. 140, ал. 1, т. 3 ЗЕ на отоплителните тела в имотите си и да заплащат цена за топлинна енергия при условията и по реда, определени в съответната наредба по чл. 36, ал. 3. Следователно, купувач /страна/ по сключения договор за доставка на топлинна енергия до процесния имот е неговият собственик или лицето, на което е учредено ограничено вещно право на ползване. Именно то е задължено да заплаща продажната цена за доставената и потребена топлинна енергия, респ. то е встъпило в облигационни правоотношения с ищцовото дружество. Разпоредбата на чл. 153, ал. 1 ЗЕ императивно установява кой е страна по облигационното отношение с топлопреносното предприятие, като меродавно е единствено притежанието на вещно право върху имота – собственост или вещно право на ползване.

В процесния случай между страните не е спорно, а и това обстоятелство се установява от представения по делото Нотариален акт за покупко-продажба на недвижим имот № 29, том II, рег. № 8382, дело № 183 от 12.10.2015 г. на нотариус Г.Г., рег. № 637 на НК, че ответникът В. Д. В. е придобил правото на собственост върху процесния недвижим имот, представляващ апартамент № 14, находящ се в гр. София, район „Триадица“, ул. ****. Договорът е сключен между третото лице – помагач на страната на ответника – Ц. Ч. С. – в качеството на продавач, и В. Д. В. – в качеството на купувач. От ангажираните пред въззивната инстанция писмени доказателства – удостоверение за сключен граждански брак от 20.02.1999 г. и удостоверение за семейно положение изх. № 897/09.06.2020 г., се установява, че към момента на сключване на договора за покупко-продажба на апартамент № 14 ответникът се е намирал в граждански брак с неучастващото по делото лице А.В. В.а, поради което и с оглед разпоредбата на чл. 21 СК имотът е придобит в режим на съпругеска имуществена общност /СИО/. По делото не са ангажирани доказателства, че ответникът се е разпоредил с процесния недвижим имот преди искивия период, а и липсват твърдения за това, поради което изводите на решаващия съд относно принадлежността на правото на собственост на топлоснабдения имот са обосновани.

Нормата на чл. 150, ал. 1 ЗЕ регламентира продажбата на топлинна енергия от топлопреносно предприятие на потребители (клиенти) на топлинна енергия за битови нужди, като постановява, че тя се осъществява при публично известни общи условия, предложени от топлопреносното предприятие и одобрени от ДКЕВР, в които се урежда съдържанието на договора. С оглед тази нормативна уредба между главните страни по спора за процесния период е сключен договор за продажба на топлинна енергия за битови нужди при публично известни общи условия за продажба, каквито са Общите условия на ищеца, одобрени с Решение № 0У-1/27.06.2016 г. на КЕВР, публикувани във вестник "Монитор", в сила от 11.08.2016 г. Разпоредбата на чл. 150, ал. 3 ЗЕ предоставя възможност за

потребителите (клиентите), които не са съгласни с предвидените в Общите условия клаузи, в срок от 30 дни след влизането им в сила да внесат в съответното топлопреносно предприятие заявление, в което да предложат специални условия, които се отразяват в допълнителни писмени споразумения. В случая ответникът нито твърди, нито установява да е упражнил това право срещу Общите условия на „Топлофикация София“ ЕАД от 2016 г., поради което следва да се приеме, че ги е приел.

Договорното правоотношение по продажба на топлинна енергия при общи условия възниква между топлопреносно предприятие и потребителя (клиента), по силата на закона – чл. 150 ЗЕ, без да е необходимо изрично изявление на ответника – потребител, вкл. и относно приемането на Общите условия. Ето защо общите условия на ищеца регулират спорното правоотношение.

По изложените съображения се налага изводът, че за исковия период между главните страни в процеса е съществувало валидно облигационно правоотношение с предмет: доставката на топлинна енергия за битови нужди относно процесния имот – обстоятелство, което обуславя неоснователността на наведените във въззивната жалба на ответника оплаквания в тази насока.

Доколкото в случая облигационното правоотношение е възникнало между страните по силата на закона, а не въз основа изричен писмен договор, не могат да бъдат споделени оплакванията на въззивника – ответник за допуснато от заповедния съд нарушение по чл. 410, ал. 3 ГПК поради непредставяне на нарочен договор между страните с предмет доставка на топлинна енергия.

По отношение на наведените от въззивника – ответник доводи касателно намаляване обема на отговорността му поради това, че имотът не е негова изключителна собственост, а е съпругеска имуществена общност, въззивният съд намира същите за неоснователни. В действителност от събраните по делото писмени доказателства се установи, че процесното жилище е придобито от ответника и съпругата му А.В. В.а в режим на съпругеска имуществена общност. Независимо от това, съгласно нормата на чл. 36, ал. 2 СК за задълженията, поети за текущи нужди на семейството, съпрузите отговарят солидарно. В случая по делото не се оспорва, че апартамент № 14 се ползва от ответника и съпругата му като семейно жилище. Поради това и съобразно чл. 32 СК съпрузите следва да отговарят за заплащане на потребената в собствения им имот топлинна енергия при условията на пасивна солидарност. Същевременно съгласно разпоредбата на чл. 122, ал. 1 ЗЗД кредиторът може да иска изпълнение на цялото задължение от когото и да е от солидарните длъжници, респективно кредиторът може да търси претенцията в пълен размер от всеки един от солидарните длъжници, като в случая същият е преценил да я насочи спрямо съпруга – ответник.

Неоснователни са и доводите, че имотът не е присъединен към абонатна станция на „Топлофикация София“ ЕАД или нейно самостоятелно отклонение. В мотивите на Тълкувателно решение № 2/2017 г. по тълк. дело № 2/2017 г. по описа на ОСГК на ВКС, т. 1, е посочено, че предоставяйки съгласието си за топлофициране на сградата, собствениците и титулярите на ограниченото вещно право на ползване са подразбираните клиенти на топлинна енергия за битови нужди, към които са адресирани одобрените от КЕВР публично оповестени ОУ на топлопреносното предприятие. В това си качество на клиенти на топлинна енергия те са страна по продажбеното правоотношение с топлопреносното предприятие с предмет доставка на топлинна енергия за битови нужди (чл. 153, ал. 1 ЗЕ) и дължат цената на доставената топлинна енергия. Собственикът или титуляр на вещно право на ползване в имот, под режим на етажна собственост, по презумпция на закона се смята потребител на отдадена от сградната инсталация и отоплителните тела на общите части на сградата топлинна енергия. По силата на закона между битовия потребител и топлопреносното предприятие възниква правоотношение по продажба на топлинна енергия при публично известни общи условия, без да е необходимо изричното им приемане от потребителя. Достатъчно е единствено взето решение на Общото събрание на етажните собственици за присъединяване към топлопреносната мрежа, за да бъде всеки етажнен собственик потребител на постъпилата в сградата топлинна енергия. В този смисъл и доколкото по делото по безспорен начин се установи, че процесният жилищен имот се намира в сграда – етажна собственост, присъединена към топлопреносната мрежа през 2002 г., респ. последната е топлофицирана, а съгласно приетото и неоспорено заключение на СТЕ в апартамент № 14 има и 4 броя отоплителни тела с монтирани ИПРО, напълно необосновани се явяват доводите на въззивника – ответник, че имотът не е присъединен към

абонатната станция в сградата на ул. ****.

Във въззивната жалба липсват оплаквания относно количеството доставена топлинна енергия до процесния имот, поради което и с оглед правомощията на въззивната инстанция съгласно чл. 269 ГПК този въпрос стои извън предмета на въззивния съдебен контрол.

В обобщение въззивният съд намира решението на Софийски районен съд в обжалваната от ответника част за правилно и законосъобразно, поради което следва да се потвърди.

По въззивната жалба на ищеца

За да отхвърли претенцията за заплащане на цената на услугата за дялово разпределение, първоинстанционният съд е приел, че ищецът не е материалноправно легитимиран да претендира тази цена, тъй като услугата дялово разпределение не е била предоставена от него, а от третото лице – помагач – „Техем Сървисис“ ЕООД.

Настоящият съдебен състав не споделя тези мотиви на районния съд.

Всички дейности и обществени отношения, свързани с топлоснабдяването, са регулирани от секторното законодателство в областта на енергетиката, което обуславя особеностите на възникването и осъществяването на услугата по дялово разпределение на топлинната енергия. Според чл. 139, ал. 2 ЗЕ /в редакция – изм., ДВ, бр. 74 от 2006 г./, дяловото разпределение на топлинна енергия в сграда – етажна собственост се извършва от топлопреносното предприятие или от доставчик на топлинна енергия самостоятелно или чрез възлагане на лице, вписано в публичния регистър по чл. 139а ЗЕ. След изменението на посочената норма /ДВ, бр. 54 от 2012 г., в сила от 17.07.2012 г./ отговорността за извършване на дялово разпределение на топлинна енергия се възлага само на топлопреносните предприятия, като те могат да извършват дейностите по дялово разпределение самостоятелно или чрез възлагане на търговците, вписани в публичния регистър по чл. 139а ЗЕ. Начинът на определяне на цената за услугата "дялово разпределение на топлинната енергия" е точно определен в ЗЕ – съгласно чл. 139в ЗЕ, когато топлопреносното предприятие или доставчикът на топлинна енергия не са регистрирани по реда на чл. 139а ЗЕ, те сключват писмен договор за извършване на услугата дялово разпределение с лицето, избрано от клиентите по реда на чл. 139б ЗЕ /при Общи условия/, в който се уреждат цените за извършване на услугата дялово разпределение на топлинна енергия, които се заплащат от страна на потребителите към топлопреносното предприятие, а след това – от топлопреносното предприятие към търговеца, осъществяващ дялово разпределение на топлинна енергия, съгласно чл. 140, ал. 5 ЗЕ – лицето по чл. 139б, ал. 1 ЗЕ предлага на клиентите в сграда – етажна собственост, самостоятелно или чрез упълномощено лице, да сключат писмен договор, в който се уреждат условията и начинът на плащане на услугата дялово разпределение.

По силата на чл. 22 от Общите условия на ищеца дяловото разпределение на топлинна енергия се извършва възмездно от продавача по реда на 61 и сл. от Наредба № 16-334/06.04.2007 г. за топлоснабдяването /обн. ДВ, бр. 34 от 24.04.2007 г., отм. ДВ, бр. 60 от 07.07.2020 г. / или чрез възлагане на търговец, избран от клиентите на ЕС. Клиентите заплащат на продавача стойността на услугата дялово разпределение, извършвана от избрания от тях търговец. Съгласно чл. 61, ал. 1 от Наредбата за топлоснабдяването, дяловото разпределение на топлинната енергия между клиентите в сграда – етажна собственост, се извършва възмездно от лицето, вписано в публичния регистър по чл. 139а ЗЕ и избрано от клиентите или от асоциацията по чл. 151, ал. 1 ЗЕ при спазване изискванията на тази наредба и приложението към нея.

Съгласно чл. 13, ал. 1, т. 1 от Общите условия за продажба на топлинна енергия за битови нужди от „Топлофикация София“ ЕАД от 2008 г., както и чл. 22, ал. 2 и чл. 36, ал. 1 и 2 от Общите условия за продажба на топлинна енергия за битови нужди от „Топлофикация София“ ЕАД, одобрени с Решение № ОУ-02/03.02.2014 г. на ДКЕВР и чл. 36, ал. 1 и ал. 2 от Общите условия за продажба на топлинна енергия за битови нужди от „Топлофикация София“ ЕАД, одобрени с Решение No ОУ-1 от 27.06.2016 г. на КЕВР, потребителите /клиентите/ заплащат на доставчика както сумите за потребление на топлинна енергия, така и сумите за извършване на услугата "дялово разпределение" от избрания от тях търговец, като стойността □ се формира от: 1/. цена за обслужване на партидата на клиента, включваща изготвяне на изравнителна сметка; 2/. цена за отчитане на един уред за дялово разпределение и броя на уредите в имота на клиента и 3/. за отчитане на уредите за дялово разпределение, извън обявените от търговеца дати се заплаща допълнителна цена по ценоразпис, определен от продавача. Редът и начинът на заплащане на услугата дялово

разпределение се определя от продавача, съгласувано с търговците, извършващи услугата и се обявява по подходящ начин на клиентите. Т. е. с оглед цитираните разпоредби, именно ищецът, а не третото лице – помагач е носител на вземането за стойността на услугата дялово разпределение на топлинна енергия, при условия, че същата е извършена.

С оглед приетото заключение на съдебно - техническата експертиза, неоспорено от страните /според което топлинен счетоводител в сградата за процесния период е фирма „Техем Сървисис“ ЕООД, която е извършила отчет на уредите за дялово разпределение, монтирани в имотите на абонатите, по които е разпределена ТЕ, отчетена от общия топломер и редуцирана с технологичните разходи, и е изготвила изравнителни сметки, в съответствие с действащата нормативна уредба/, което въззивният съд кредитира като пълно и обосновано, както и предвид представените от „Техем Сървисис“ ЕООД индивидуални справки за отопление и топла вода, въззивният съд приема, че услугата дялово разпределение на топлинна енергия е била реално извършена за имота на ответника, поради което претенцията за заплащането ѝ е установена в своето основание, а нейният размер е установен със заключението на неоспорената в тази част съдебно - счетоводна експертиза, която въззивният съд кредитира по реда на чл. 202 ГПК, според което стойността на услугата дялово разпределение за процесния период е 60,79 лева. Поради това предявеният иск се явява основателен в посочения размер.

По отношение на цената за услугата дялово разпределение липсва предвиден срок за плащане от страна на потребителя на топлинна енергия, поради което длъжникът изпада в забава след покана – арг. чл. 84, ал. 2 ЗЗД. По делото не са представени доказателства за отправена покана от кредитора за заплащане на това задължение от дата, предхождаща предявяване на исковете, поради което акцесорната претенция е неоснователна и правилно е била отхвърлена от първоинстанционния съд.

Предвид изложеното, първоинстанционното решение следва да бъде отменено в частта, с която е отхвърлен предявеният по реда на чл. 422 ГПК иск за признаване за установено спрямо В. Д. В.а, че дължи на „Топлофикация София“ ЕАД заплащането на основание чл. 79, ал. 1, пр. 1 ЗЗД на сумата от 60,79 лева – главница за извършено дялово разпределение на топлинна енергия за периода 01.03.2017 г. – 30.04.2019 г.; и да бъде потвърдено в останалата обжалвана от ищеца част.

По разноските:

При този изход на спора, първоинстанционното решение следва да бъде ревизирано и в частта за разноските. Ответникът В. Д. В.а следва да бъде осъден да доплати на ищеца сумата от 14,07 лева – разноски в исковото производство, и сумата от 1,82 лева – разноски в заповедното производство.

Разноски за настоящото производство се следват и на двете страни, но от въззиваемия – ответник не се претендират такива. От въззивника – ищец се претендират разноски за платена държавна такса в размер на 12,50 лева, както и юрисконсултско възнаграждение, което на основание чл. 78, ал. 3 и 8 ГПК, вр. чл. 273 ГПК, вр. с чл. 37 ЗПП и чл. 25, ал. 1 НЗПП с оглед фактическата и правна сложност на делото пред въззивната инстанция и съобразявайки извършената от юрисконсулта на въззивника – ищец дейност в настоящата инстанция, съдът определя в размер на 100 лева. С оглед частичната основателност на въззивната жалба в полза на „Топлофикация София“ ЕАД следва да се присъди сумата от общо 93,32 лева.

На основание чл. 280, ал. 3, т. 1 ГПК с оглед размера на предявените искове настоящото решение е окончателно и не подлежи на касационно обжалване.

Мотивиран от горното, Софийски градски съд, Гражданско отделение, II Б въззивен състав

РЕШИ:

ОТМЕНЯ Решение № 20023102/21.03.2022 г., постановено по гр. д. № 59514/2020 г. по описа на Софийски районен съд, III Гражданско отделение, 155 състав, **В ОБЖАЛВАНАТА ЧАСТ**, с която е отхвърлен предявеният по реда на чл. 422 ГПК от „Топлофикация София“ ЕАД, ЕИК ****, срещу В. Д. В., ЕГН *****, иск с правно основание чл. 79, ал. 1, пр. 1 ЗЗД, вр. с чл. 150 ЗЕ, вр. чл. 153 ЗЕ за признаване за установено, че В. Д. В. дължи на „Топлофикация София“ ЕАД заплащането съобразно

заповед за изпълнение на парично задължение по чл. 410 ГПК от 11.08.2020 г. по гр. д. № 32078/2020 г. на СРС, 155 състав, на сумата от 60,79 лева – главница за извършено дялово разпределение на топлинна енергия за периода 01.03.2017 г. – 30.04.2019 г., като вместо това **ПОСТАНОВЯВА:**

ПРИЗНАВА ЗА УСТАНОВЕНО по предявения по реда на чл. 422, ал. 1 ГПК от „Топлофикация София“ ЕАД, ЕИК ****, срещу В. Д. В., ЕГН *****, иск с правно основание чл. 79, ал. 1, пр. 1 ЗЗД, вр. чл. 150 ЗЕ, вр. чл. 153 ЗЕ, че В. Д. В. дължи на „Топлофикация София“ ЕАД заплащането съобразно заповед за изпълнение на парично задължение по чл. 410 ГПК от 11.08.2020 г. по гр. д. № 32078/2020 г. на СРС, 155 състав, на сумата от 60,79 лева – главница за извършено дялово разпределение на топлинна енергия за периода 01.03.2017 г. – 30.04.2019 г., ведно със законната лихва върху посочената главница, считано от 21.07.2020 г. до окончателното изплащане.

ПОТВЪРЖДАВА Решение № 20023102/21.03.2022 г., постановено по гр. д. № 59514/2020 г. по описа на Софийски районен съд, III Гражданско отделение, 155 състав, в **ОБЖАЛВАНАТА ЧАСТ**, с която е признато за установено по предявените по реда на чл. 422, ал. 1 ГПК от „Топлофикация София“ ЕАД, ЕИК ****, срещу В. Д. В., ЕГН *****, искове с правно основание чл. 79, ал. 1, пр. 1 ЗЗД, вр. чл. 150 ЗЕ, и чл. 86, ал. 1 ЗЗД, че В. Д. В. дължи на „Топлофикация София“ ЕАД сумата от 1 268,90 лева – главница, представляваща стойността на незаплатена топлинна енергия за периода от месец юни 2017 г. до месец април 2019 г., ведно със законната лихва върху тази сума, считано от 21.07.2020 г. до окончателното изплащане, и сумата от 126,50 лева – лихва за забава за периода от 15.09.2017 г. до 10.07.2020 г., за които суми е издадена заповед за изпълнение на парично задължение по чл. 410 ГПК от 11.08.2020 г. по гр. д. № 32078/2020 г. на СРС, 155 състав.

ПОТВЪРЖДАВА Решение № 20023102/21.03.2022 г., постановено по гр. д. № 59514/2020 г. по описа на Софийски районен съд, III Гражданско отделение, 155 състав, в **ОБЖАЛВАНАТА ЧАСТ**, с която е отхвърлен предявеният по реда на чл. 422, ал. 1 ГПК от „Топлофикация София“ ЕАД, ЕИК ****, срещу В. Д. В., ЕГН *****, иск с правно основание чл. 86, ал. 1 ЗЗД за признаване за установено че В. Д. В. дължи на „Топлофикация София“ ЕАД заплащането съобразно заповед за изпълнение на парично задължение по чл. 410 ГПК от 11.08.2020 г. по гр. д. № 32078/2020 г. на СРС, 155 състав, на сумата от 12,49 лева – лихва за забава за плащане на главницата за дялово разпределение за периода 01.05.2017 г. – 10.07.2020 г.

ОСЪЖДА В. Д. В., ЕГН *****, с адрес: гр. София, ул. ****, ап. № 14, да заплати на „Топлофикация София“ ЕАД, ЕИК ****, със седалище и адрес на управление: гр. София, ул. „*****“ № **, на основание чл. 78, ал. 1 и ал. 8 ГПК, допълнително сумата от 14,07 лева – разноски за първоинстанционното исково производство, и допълнително сумата от 1,82 лева – разноски в заповедното производство по гр. д. № 32078/2020 г. на СРС, 155 състав.

ОСЪЖДА В. Д. В., ЕГН *****, с адрес: гр. София, ул. ****, ап. № 14, да заплати на „Топлофикация София“ ЕАД, ЕИК ****, със седалище и адрес на управление: гр. София, ул. „*****“ № **, на основание чл. 273 ГПК, вр. чл. 78, ал. 1 и ал. 8 ГПК, сумата от 93,32 лева – разноски за въззивното производство.

Решението в останалата част е влязло в сила.

Решението е постановено при участието на трето лице – помагач на страната на ищеца – „Техем Сървисис“ ЕООД, ЕИК ****, и на трето лице – помагач на страната на ответника – Ц. Ч. С., ЕГН *****.

Решението е окончателно и не подлежи на обжалване.

Председател: _____

Членове:

1. _____

2. _____

